

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/106/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011779
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2218011779.7

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. XXX, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 06.03.2023, č. k. 1T/103/2018-296, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.01.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 06.03.2023, č. k. 1T/103/2018-296, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 06.02.2018 v čase okolo 13.30 hod v obci E., F. G. H., okres Dunajská Streda, na mieste verejnosti prístupnom, presnejšie pred pohostinstvom zv. I. pri autobusovej zastávke SAD, ako vodič autobusu v prítomnosti skupiny osôb mladších ako osemnásť rokov, po predošlej slovnej hádke fyzicky napadol maloletého, J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, okres Dunajská Streda, takým spôsobom, že najprv sácaním ho vykázal z autobusu a mimo vozidla ho chytil za kabát a sotil ho o autobus, následne ho udrel do oblasti tváre, čím mu spôsobil zranenia natiiahnutie a pomliaždenie krížov a hlavy, ktoré zranenia si vyžiadali jednorazové lekárske ošetrenie a neobmedzili poškodeného na obvyklom spôsobe života a následne fyzicky napadol K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, okres Dunajská Streda, ktorá prišla na pomoc maloletému J. K. a to tým spôsobom, že ju raz udrel do oblasti tváre, následkom čoho menovaná utrpela krvnú podliatinu okolo pravého oka a výrazný opuch horného viečka.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Oproti skutkovej vete uvedenej v obžalobe okresný súd zmenil skutkovú vetu v časti, že obžalovaný maloletého poškodeného J. K. „...dvakrát udrel päťou do oblasti tváre...“ na „...udrel do oblasti tváre...“, keďže z vykonaného dokazovania nemal za preukázané udretie dvakrát a ani päťou a v časti, že obžalovaný K. L., nar. XX.XX.XXXX „...päťou raz udrel do oblasti tváre...“ na „... raz udrel do oblasti tváre...“, keďže z vykonaného dokazovania nemal okresný súd za preukázané udretie päťou. Po vykonanom dokazovaní okresný súd dôkazy vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom

uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v súhrne v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Vinu obžalovaného mal okresný súd za preukázanú na základe výpovede maloletého poškodeného J. K., poškodenej K. L., svedkyne K. D. a poškodenej M. K., ktorá nepriamo usvedčila obžalovaného zo spáchania predmetného skutku, ako aj na základe videozáznamu.

Obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčil maloletý poškodený J. K.. Pravdivosť tvrdení maloletého poškodeného J. K. preukázala aj výpoveď svedkyne K. L., ktorá uviedla, že sedela v autobuse a počula nejakú hádku kvôli cestovnému lístku. Obžalovaný sa neslušne vyjadroval a nechcel pustiť maloletého do autobusu. Uviedla, že obžalovaný sa postavil a ťahal chlapca von z autobusu. Keď z autobusu vystúpila videla, ako obžalovaný surovo bije maloletého, ktorý bol na zemi a ona sa mu snažila pomôcť. Svedkyňa vyslovene uviedla, že videla ako obžalovaný udrel maloletého, hrubo bil chlapca. Zároveň uviedla, že pritom, ako chcela odsotiť obžalovaného, udrel ju do hlavy.

Obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku usvedčila aj svedkyňa K. D., z jej výpovede totiž vyplynulo, že práve obžalovaný mal byť útočníkom. Z výpovede svedkyne K. D. okresný súd zistil, že svedkyňa bola dňa 06.02.2018 prítomná na autobusovej zastávke, kde došlo k napadnutiu maloletého. Z jej výpovede vyplynulo, že pri nastupovaní cestujúcich do autobusu počula nejakú hádku v autobuse, následne videla ako šofér autobusu chytil maloletého poškodeného J. K. za kabát a stiahol ho dole z autobusu, kde ho buchol o bok autobusu. Potom vystúpila z autobusu svedkyňa K. L., ktorá sa pokúsila rozdeliť šoféra autobusu a poškodeného J. K., aby sa nebili, ale sa jej to nepodarilo. Svedkyňa zároveň videla, že K. L. bola sklonená a držala si tvár. Pri hodnotení svedeckej výpovede M. K. (matky maloletého) okresný súd vzal do úvahy tú skutočnosť, že aj keď táto svedkyňa M. K. nebola priamym svedkom napadnutia maloletého J. K., o predmetnom skutku sa dozvedela od priamych svedkov - maloletého J. K., poškodenej K. L. a svedkyne K. D., čím nesporne potvrdila ich výpovede a tak nepriamo usvedčila obžalovaného zo spáchania predmetného skutku. Z tohto dôvodu aj keď ide o nepriamy dôkaz, je možné naň prihliadnuť. Nie je totiž jediným dôkazom svedčiacim v neprospech obžalovaného a môže tak byť súčasťou sústavy priamych a nepriamych dôkazov, ktoré spolu tvoria logickú, ničím neprerušenu sústavu dôkazov.

Z výpovede svedka N. I. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že bol práve v pohostinstve, keď začul vonku veľký krik. Uviedol, že vodič autobusu držal toho chlapca, tak sa mu zdalo, že ten chlapec mával rukami, akoby chcel vodiča udrieť. Zároveň uviedol, že videl ako vodič sotil maloletého poškodeného J. K. o autobus. Potom vybehol z pohostinstva a rozdelil ich od seba. Nevidel však, že by vodič napadol maloletého poškodeného J. K. alebo nejakú ženu. Napriek tomu uvedený svedok potvrdil, že obžalovaný držal maloletého poškodeného J. K., pričom ho aj sotil o autobus, hoci nevidel, že by došlo aj k inému fyzickému kontaktu medzi nimi, či medzi obžalovaným a poškodenu K. L.. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dôkaz nemožno vyhodnotiť ako dôkaz v prospech obžalovaného. Tvrdenia obžalovaného nepotvrdil ani svedok O. P., ktorý síce na hlavnom pojednávaní vypovedal, že maloletý poškodený sa vyjadroval neslušne a došlo medzi poškodným a obžalovaným k incidentu v autobuse, avšak to čo sa stalo mimo autobusu, už nevidel.

V neprospech obžalovaného je možné vyhodnotiť videozáznam, na ktorom bol zachytený predmetný skutok. Ako obžalovaný tlačí pred sebou maloletého držiac ho za ruky, následne ho sotí o autobus, pričom ho ľavou rukou zároveň udrie do oblasti tváre. Vzhľadom na fyzickú prevahu obžalovaného je zrejmé, že útočiacim bol práve obžalovaný, ktorý maloletého napadol ako prvý tým, že ho silou sotil o autobus a zasadil mu úder do oblasti tváre. Okresný súd bol toho názoru, že už samotné sotenie maloletého o autobus bolo fyzickým napadnutím, pričom konanie obžalovaného bolo o to závažnejšie, že útok smeroval proti maloletému a odohrával sa pred očami ďalších maloletých svedkov.

Ani z videozáznamu, ani z výpovedi svedkov nie je možné podľa názoru okresného súdu urobiť záver, že obžalovaný odvracal priamo hrozíaci alebo trvajúci útok na záujem chránený zákonom. Len na základe skutočnosti, že niektorí svedkovia uviedli, že poškodený sa správal frajersky, vyjadroval sa neslušne, obžalovaného sotil, nie je možné dospieť k záveru, že obžalovaný útok odvracal. Je nepochybné, že medzi obžalovaným a poškodným došlo k incidentu v autobuse, avšak pri nutnej obrane ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom človeka, pričom obrana je namierená proti útočníkovi.

Pri nutnej obrane sa nevyžaduje zásada subsidiarity vôbec a závisí od rozhodnutia napadnutého, či sa bude aktívne brániť alebo pred priamo hroziacim útokom utečie. Zásada proporcionality je zase modifikovaná tak, aby obrana nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, pričom primeranosť obrany k útoku sa posudzuje najmä podľa spôsobu útoku, miesta útoku, času útoku, okolností vzťahujúcich sa na osobu útočníka alebo na osobu obrancu. Z videozáznamu je zrejماً fyzická prevaha obžalovaného voči poškodenému. Obžalovaný je osobou dospelou a nech by ho maloletý poškodený akokoľvek provokoval, mohol túto situáciu riešiť v súlade so zákonom, napr. privolaním príslušníkov PZ, nakoľko mal na to dostatok času, pretože nešlo o bezprostredný útok zo strany maloletého poškodeného na obžalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že samotný skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal, je trestným činom a že tento skutok spáchal práve obžalovaný. Skutkový stav bol jednoznačne preukázaný jednak výpoveďami poškodených, výpoveďami svedkov ako aj videozáznamom.

Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť, a preto obžalovanému uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, vo výmere 6 mesiacov. Okresný súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona rozhodol o podmiennečnom odklade výkonu uloženého trestu odňatia slobody, nakoľko mal dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Vzhľadom k tomu, že došlo k podmiennečnému odkladu výkonu trestu odňatia slobody, okresný súd podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu vo výmere 1 rok, ktorú považoval za primeranú a spravodlivú vzhľadom na závažnosť spáchaného trestného činu a spôsobené následky. Takto uložený trest považoval okresný súd za spravodlivý, zákonný, primeraný a spôsobilý dosiahnuť účel trestu, a to najmä nápravu obžalovaného, ochranu spoločnosti a zabezpečiť naplnenie individuálnej i generálnej preventívnej funkcie trestu, a tiež vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného ako páchatel'a spoločnosťou. Okresný súd v danom prípade nerozhodoval o náhrade škody, keďže poškodení si nároky riadne a včas zákonným spôsobom neuplatnili.

Po vyhlásení rozsudku sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len prokurátorka) vzdala práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil odvolanie.

Zahlásené odvolanie odôvodnil obžalovaný písomným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Heleny Buzgóovej, čo do výroku o vine aj treste. Namietal, že do 06.02.2018 bol dlhé roky vodičom autobusu a bol uzročený s jeho povinnosťami voči zamestnávateľovi aj voči cestujúcim, ktorých denne prepravoval. Za dobu 20 rokov zažil rôznych cestujúcich aj agresívnych aj neukázaných a vždy si vedel poradiť. Dňa 06.02.2018, keď nastupovali do autobusu žiaci zo školy, čo vždy bol veľký nával a niektoré deti boli aj neukázané, pri obyčajnom napomenutí sa vždy upokojili a bez problému postupovali do autobusu, samozrejme ukázali preukaz a zaplatili za lístok. S cestujúcim maloletým poškodeným J. K. boli vždy problémy, aj s jeho príbuznými a jeho priateľmi, pretože využíval svoju výšku a silu a vždy bol mimoriadne arogantný a neslušný. V kritický deň jeho sestra chcela lístok bez preukazu, keď jej vysvetlil, že ak nemá preukaz tak je povinná kúpiť celý lístok v hodnote 0,55 centov, tak sa veľmi rozčúlila a zakričala nevhodným spôsobom za seba J. K. vulgarizmy a postúpila do autobusu. Keď ku nemu prišiel maloletý poškodený J. K. tak sa na neho oboril, samozrejme nemal preukaz, začal mu nadávať a keď sa za volantom postavil sotil ho tak, že spadol na stroj, ktorým vydával lístky. Z obavy, že bude ohrozovať cestujúcich nasmeroval maloletého poškodeného J. K. k dverám a vyzval ho, aby vystúpil z autobusu. Maloletý poškodený J. K. ho držal za ošatenie, ťahal ho dole z autobusu, a keď z autobusu vystúpili sotil ho k autobusu, udieral ho, snažil sa chrániť tým, že mu chytal ruky, ale za veľmi krátku dobu k nemu prišiel čašník z pohostinstva, ktorý maloletého poškodeného J. K. spacifikoval, t. j. chytil mu ruky a zabránil mu v útokoch a odtrhol ho od neho. Neudieral maloletého poškodeného J. K., neútočil na neho, žiadne zranenie mu nespôsobil. Počul ako vykrikuje nevyberanými slovami K. L., čo neskôr zistil pri výsluchoch, že ide o susedu maloletého poškodeného J. K.. Rozhodne popiera, že by sa bol slovné alebo fyzicky dotkol K. L., pretože on sa snažil kryť útoky maloletého poškodeného J. K., snažil sa mu chytiť ruky, a to, že je niekde v blízkosti K. L. počul z jej nevyberaných nadávok. Plnoletí cestujúci v autobuse, aj žiaci cestujúci v autobuse boli všetci zhrození zo správania sa maloletého poškodeného J. K., K. L. a ešte dvoch cestujúcich, ktorí povzbudzovali maloletého poškodeného J. K.. Svedok I., ktorý mu prišiel na pomoc, tak tiež bol zhrozený zo správania sa maloletého poškodeného J. K., ktorý sa aj voči nemu správal neslušne. Pri hodnotení dôkazov vo veci sa neustále hovorí iba o výpovedi maloletého poškodeného J. K. a K. L., ktoré sú tendenčné a nepravdivé s cieľom vyvinúť sa z konania. Doteraz sa neprihliadalo na výpoveď svedka O. P., ktorý v autobuse videl napádanie slovné aj fyzické maloletého poškodeného J. K., ktorý videl, ako ho stiahol z autobusu. Nikto neprihliadol na výpoveď žiakov F. J. a

C. P., ktorí videli ako ho napádal v autobuse a rýchlo museli vystúpiť z autobusu, pretože pri nástupe stáli za maloletým poškodeným J. K. a videli, čo s ním tento robil. Tieto výpovede nikto nebral do úvahy, ani výpoveď svedka I., ktorý bol zo správania sa maloletého poškodeného J. K. zhrozený, rovnako ako všetci cestujúci. Napriek tomu, že bol fyzicky napadnutý, cestujúcich odviezol na stanovené miesta. Vozidlo odviezol k zamestnávateľovi, ktorému oznámil, čo sa v E. stalo. Zamestnávateľ mu oznámil, že sa taxíkom nechali doviezť do SAD K. L. a maloletý poškodený J. K., ktorí tam s veľkým predstavením na neho podali sťažnosť. Nemôže uznať svoju vinu za výtržníctvo a už vôbec nie za zranenia K. L. a maloletého poškodeného J. K.. Vôbec sa výtržnícky nesprával. Snažil sa brániť voči útočiacemu fyzicky silnejšiemu mladému mužovi, ktorý sa správal ako zmyslov zbavený a voči agresívnej cestujúcej, čo neskôr vysvitlo, že cestuje bez lístka, a ktorá trikrát menila výpovede na hlavných pojednávaniach v domnení, že príde k peniazom. Svedkyňa K. D. tvrdila skutočnosti, ktoré jej referovala K. L.. Čo sa stalo v autobuse nevidela vôbec a čo sa stalo na zastávke videla len z diaľky, pred ňou boli cestujúci plnoletí a žiaci. Považuje za nespravodlivé, že bol uznaný za vinného, keď vo veci bol on viackrát poškodený. Snažil sa chrániť cestujúcich, majetok zamestnávateľa, potom jeho zdravie a jeho osobu a už piaty rok je stále na súde vedený ako obžalovaný a sústavne každý berie výpoveď útočníka a nesprátnika ako pravdivú a jeho výpoveď a výpoveď prítomných svedkov ako by neexistovala. Správal sa tak ako mu to predpisy zamestnávateľa prikazujú, na nikoho neútočil, neprával sa výtržnícky a absolútne vylúčil, že by jeho zavinením poškodení utrpeli zranenia.

Navrhol, aby Krajský súd v Trnave (ďalej aj krajský súd) podľa § 321 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a aby bol s poukazom na § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený.

K písomne zdôvodnenému odvolaniu obžalovaného sa prokurátorka nevyjadrila.

Za účelom prejednania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na deň 09.01.2024, ktorého sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajkyňa obžalovaného a obžalovaný. Po oboznámení správy o stave veci sa pristúpilo ku konečným návrhom, keďže krajský súd dokazovanie nedopĺňal. V rámci konečných návrhov prokurátorka krajskej prokuratúry konštatovala, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, preto odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné a navrhla ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že od 06.02.2018 sa obžalovaný domáha, aby voči nemu boli všetky konania v tejto veci zastavené, pretože sa necíti byť vinný ani z trestného činu výtržníctva ani zo žiadneho protiprávneho konania, z uvedeného dôvodu navrhla postupovať podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. V ostatnom sa pridrжала písomne odôvodneného odvolania. Obžalovaný namietal, že skutočnosti, ktoré uvádzal, tak sa na ne neprihliadalo, že poškodená K. L. zmenila výpoveď, avšak je korunnou svedkyňou, že by incident vznikol z chvíľkového rozčúlenia. Poškodený J. K. na neho útočil niekoľko mesiacov verbálne a v inkriminovaný deň fyzicky na neho zaútočil, lebo verbálne útoky musel znášať dlhšiu dobu, ešte aj dodnes, lebo to stále nie je ukončené. Žiada, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých

výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným, voči výrokom, voči ktorým tento subjekt odvolanie podať mohol, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

K výroku o vine a konaniu, ktoré mu predchádzalo

Zo spisového materiálu krajský súd zistil, že rozsudkom okresného súdu zo dňa 26.08.2019, č. k. 1T/103/2018-166 bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda pod sp. zn. 2Pv/92/2018, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe tam uvedenom. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie prokurátorka, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu zo dňa 26.05.2020, č. k. 6To/150/2019-184 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou okresného súdu po vrátení veci bolo vysporiadať sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a v prípade ak by dospel k záveru, že by bolo potrebné doplniť dokazovanie, bol povinný dokazovanie doplniť a vyhodnotiť jednotlivé dôkazy samostatne i v súhrne s ostatnými a tak dospieť k správne právnemu záveru. Ďalej okresný súd bol povinný zaoberať sa všetkými odvolacími námietkami prokurátorky.

Následne okresný súd rozsudkom zo dňa 29.03.2021, č. k. 1T/103/2018-223 uznal obžalovaného za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe v ňom uvedenom. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením zo dňa 02.06.2022, č. k. 6To/91/2021-257 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd v tomto uznesení uviedol, že napadnutý rozsudok nezodpovedal požiadavkám, ktoré na odôvodnenie takéhoto rozhodnutia kladie ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Takto okresný súd nielenže porušil § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ale zároveň porušil aj právo obžalovaného na obhajobu, uvedené v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. V odôvodnení rozsudku zároveň nebolo vôbec uvedené ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného. Krajský súd tak dospel k záveru, že napadnutý rozsudok bol pre nedostatok náležitého odôvodnenia nepreskúmateľný a z tohto dôvodu aj nezákonný. Z toho tiež vyplynulo, že v odvolacom konaní nebolo možné vykonať konfrontáciu medzi zisteniami, úvahami a názormi okresného súdu a obžalovaného, v zmysle podaného odvolania a posúdiť jeho správnosť. Úlohou okresného súdu po vrátení tak bolo neignorovať uznesenie krajského súdu zo dňa 26.05.2020, č. k. 6To/150/2019 - 184 a opätovne rozhodnúť o obžalobe prokurátora a rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodniť v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd v napadnutom rozsudku postupoval v súlade s požiadavkami uvedenými v uznesení krajského súdu zo dňa 26.05.2020, č. k. 6To/150/2019 - 184 a s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, teda sa dôsledne riadil pokynom krajského súdu v jeho poslednom uznesení.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, obžalovaný mu konkrétne procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolačný súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu I. stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu I. stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

Krajský súd k obrane obžalovaného uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vinu obžalovaného ustálil na základe výpovede poškodeného J. K., poškodenej K. L., svedkyne K. D. a poškodenej M. K.. Skutok obžalovaného sa týka jeho správania sa na verejnosti prístupnom mieste pred pohostinstvom zv. I. pri autobusovej zastávke SAD, keď ako vodič autobusu v prítomnosti skupiny osôb mladších ako osemnásť rokov, po predošlej slovnej hádke fyzicky napadol maloletého poškodeného J. K., kedy ho najprv sácaním vykázal z autobusu a mimo vozidla ho chytil za kabát a sotil ho o autobus a následne ho udrel do oblasti tváre. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že napadnutiu predchádzala hádka medzi obžalovaným a poškodeným J. K., a to, že poškodený J. K. sotil obžalovaného, pričom rovnako ako okresný súd aj krajský súd túto skutočnosť pri rozhodovaní o vine obžalovaného preskúmal a zohľadnil, a teda nie je pravdou, žeby tieto okolnosti opomenul.

Obžalovaný totiž namietal, že okresný súd nevzal do úvahy výpoveď O. P., ktorý vypovedal v jeho prospech. Krajský súd k uvedenému udáva, že svedok O. P. potvrdil výpoveď obžalovaného len v časti, že fyzickému konfliktu predchádzala hádka, a to, že poškodený J. K. sotil obžalovaného. Avšak tento svedok nebol priamym svedkom incidentu vonku pred autobusom, kde obžalovaný fyzicky napadol poškodeného J. K., čo vyplýva z videozáznamu, na ktorom je viditeľná prevaha obžalovaného voči poškodenému J. K. a výpovedí svedkyne K. D. a poškodenej K. L..

Neobstojí argumentácia zo strany obžalovaného, že v jeho prípade išlo o nutnú obranu voči poškodenému J. K.. Je pravdou, že poškodený J. K. sa správal neslušne, dokonca obžalovaného aj sotil, avšak na túto situáciu obžalovaný reagoval neadekvátne, keď poškodeného J. K. sácal von z autobusu, chytil ho za kabát, sotil ho o autobus a udrel do oblasti tváre. Obžalovaný totiž mohol poškodeného J. K. požiadať, aby opustil autobus alebo mohol privolať príslušníkov PZ.

Svedok N. I. vypovedal, že chalan bol bezočivý, pričom svedok rovnako nevidel celý incident, a preto ani táto výpoveď nemohla byť vyhodnotená v prospech obžalovaného. Svedkyňa K. D. bola priamym svedkom incidentu, keď videla ako šofér držal poškodeného J. K. a buchol ho autobus, teda nie je pravdou, žeby vypovedala len to, čo jej referovala poškodená K. L..

Obžalovaný ďalej namietal, že okresný súd neprihliadol na výpoveď svedkov F. J. a C. P., avšak správne okresný súd odmietol vykonanie týchto dôkazov vzhľadom na ich nadbytočnosť.

Poškodená K. L. utŕžila úder zo strany obžalovaného, keď sa snažila bitku prerušiť, čo vplynulo z výpovede poškodenej K. L. a svedkyne K. D., ktorá videla poškodenú K. L. sklonenú ako si drží tvár potom, čo sa snažila bitku prerušiť, pričom tejto svedkyne K. D. uviedla, že dostala úder od šoféra.

Obžalovaný tiež bezpredmetne vo všeobecnosti namietal, že poškodená K. L. trikrát menila svoju výpoveď, avšak obžalovaný na konkrétne zmeny týkajúce sa jej výpovedí v odôvodnení odvolania nepoukázal.

Krajský súd na záver prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K výroku o treste

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 5 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd u spolupáchatel'ov aj na to, ako mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd správne u obžalovaného nezistil existenciu poľahčujúcej okolnosti ani priťažujúcej okolnosti, a preto pri ukladaní trestu vychádzal zo zákonom stanovenej trestnej sadzby 6 mesiacov až 3 roky. Obžalovanému bol s ohľadom na všetky skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu uložený primeraný a zákonný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, ktorý mu bol tiež správne podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložený so skúšobnou dobou vo výmere 1 rok. Takto uložený trest považoval aj krajský súd za primeraný a spravodlivý vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu.

K nároku na náhradu škody krajský súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď o ňom nerozhodoval, keďže poškodení si nároky riadne a včas zákonným spôsobom neuplatnili.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.